

обаче де то и до сега наминаватъ за техъ и мѣстни те названія, и Саміатъ языкъ на жители те (румунѣ). Несторъ, Башко и други лѣтописци Славянски, така и преданія та на простиатъ народъ говорятъ за това, за що мѣсто то по край Дунава было най стара та родина на Славяне те, отъ де то са те распространили въ други те земли. Тія преданія на Лѣтописци те и на народа подкрепяватся съ свидѣтельства та на старини те: така рѣчка та *черна* (цѣрна) наминава за грѣдѣта на кого то развалини те са увардили и до сега, и на кого то ими то на мирѣ на мряморна та дѣска въ надписа во 2-я вѣкъ (*Тизрѣа*), а напокопъ (въ пѣтна та карта *Tobula ainararia* 4 вѣка *Tserna*) совсѣмъ въ книга та ульниана (*zerpenbium. Colonia*) така и мѣсто по край тисѣе знали Плинія (*poslihus*), Птоломей (грѣдѣ *partizan*) и Амміа Марцелинъ (*parthifeus*) по някои обичаи така можи да са рече, защо Славяни те са бѣме на сѣверъ отъ Дунава, ако не пѣрвянъ то баримъ въ 5-я вѣкъ. Прискъ умянува за меда, като напие на Сармати те лимиганти, отлични отъ варварски те гуини, Юрнандъ умянува за *страва* угощаване при погребоване кога заровяха царъ Атила. Запреселявани то на Сла-